

Verlangen

Verlangen

ANNA DORMAS

Verlangen

Copyright © 2015 ANNA DORMAS

Auteur: ANNA DORMAS

Omslagontwerp en foto: Rubina Plenk

Vormgeving binnenwerk: Studio Plenk

Roman

ISBN 9789402135039

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Mama, in liefdevolle herinnering draag ik dit boek op aan
jou, jij bracht mij groot met verhalen.*

*'Maar ik ben als een groene olijfboom in het huis van God. Ik
vertrouw op de liefde van God. Voor eeuwig en altijd.'*

Psalmen 52 vers 10

1

Zondag 16 maart 1930

Rachel van Wijck klopte op de deur van haar moeders slaapkamer.

'Moeder, ik ga naar de kerk.' zei ze terwijl de deur opende en naar het bed van haar moeder liep.

'U blijft natuurlijk thuis.' Rachel had haar moeder de hele nacht horen hoesten. Rachel glimlachte, straks zou haar moeder zeggen, *Er is niets aan de hand.*

'Rachel? ben jij daar?' Elk woord kostte haar moeder veel moeite om uit te spreken. Ze draaide langzaam haar hoofd naar Rachel.

'Heb je het ontbijt al geregeld in het grote huis?'

'Ja, natuurlijk Moeder. Vanochtend vroeg al. Gaat het wel goed met u? Ik heb u niet wakker gemaakt zodat u.....' Haar moeder hoestte.

'Ja, het gaat wel weer,..... breng me een kop thee met..... en laat me.'

'Moeder, zal ik de dokter halen? Het lijkt me echt beter dat hij....'

Haar moeder zuchtte, 'Geen dokter.....het gaat goed...'

'Weet u het zeker?'

'Breng me....een kopje thee....lieve..'

Rachel haastte zich naar de keuken en maakte een kop thee voor haar moeder klaar. Oh, haar moeder was zo eigenwijs. Waarom mocht de dokter niet komen? Dat kon toch nooit kwaad? Ze smeerde stukje brood met jam. Even later toen ze

boven kwam lag haar moeder nog in dezelfde houding. Rachel ging naast haar op het bed zitten en keek naar haar moeders gezicht. Ze zag er intens wit uit. Een naar voorgevoel en een herinnering van een aantal jaar geleden kwam boven. Rachel verbande die gedachten meteen. Maar het was niets voor haar moeder om in bed te blijven liggen. Zolang Rachel zich kon herinneren was haar moeder nooit in bed blijven liggen omdat zij zich niet lekker voelde.

'Zal ik dan bij u blijven? Als er wat is dan ben ik in.....'
Haar moeder keerde haar hoofd af. Ze schudde haar hoofd.

'Tony komt vanochtend..... voor de lessen Engels. Hij kan ook.....'.

'Moeder, dat kunt u ook een keertje overslaan!' riep Rachel geërgerd.

'U bent ziek....dat geeft....'

'Ga nu maar naar de kerk..... je bent nog te laat.' Haar moeder glimlachte zwakjes maar Rachel herkende de toon in de stem van haar moeder. Ze wenste verder geen tegenspraak.

Rachel hield haar mond, haar moeder was zo koppig. Ze had zich voorgenomen die jongen Engels te leren en niets mocht daar voor wijken. Haar moeder had Tony's vader aangeboden om Engelse les te geven alleen wilde haar moeder dat hij niets tegen anderen vertelde. Niemand mocht het weten. Tony was opgetogen over de Engelse lessen van haar moeder. Hij wilde gaan werken op de grote vaart. Hij vertelde dat hij daar over had gelezen.

Haar moeder was ook zo koppig als het over de dokter ging. Altijd had haar moeder wel een middeltje en zei ze dat de dokter overbodig was.

'Doe je nieuwe jas aan....dat....staat je mooi.. '

Rachel humde.

'Goed Moeder, rust u goed uit en probeert u wat te eten. Ik zie u straks.'

Ze gaf haar moeder een voorzichtige kus op haar wang. Daarna liep ze stil de kamer uit en vloog de gang door.

Ze trok snel haar jas aan en zette haar hoed op, een donkerblauwe cloche. De jas hadden zij en haar moeder gemaakt uit een oude mantel. De lavendelblauwe stof hadden ze gekeerd. Het patroon kwam uit het weekblad wat zij en haar moeder zo graag lazen. Het was het laatste ontwerp uit Wenen stond bij de patroontekening.

Rachel pakte haar buideltje met haar bijbel en psalmenboekje. Snel liep ze de deur uit. Ze twijfelde nog steeds of ze niet bij haar moeder moest blijven. Maar haar moeder had er weer voor gezorgd dat ze haar zin kreeg. Rachel moest naar de kerk. Steeds vaker zat het Rachel dwars dat haar moeder altijd haar wil doordreef. Vorige week had ze haar moeder toegesnauwd,

'Moeder u kunt ook een keer in mijn wens tegemoet komen.'

Meteen toen ze dat zei had Rachel alweer spijt en bood haar excuses aan voor haar grofheid. Ze had gedaan wat haar moeder had gevraagd.

Het was ongeveer vijftien minuten lopen naar de kerk die net buiten het dorp lag. Het had twee dagen daarvoor flink geregend en het regenwater op de wegen was nog niet helemaal weg. Het grint pad voor hun huis was drassig. Rachel liep om de regenplassen heen. Ze onderdrukte een gaap. De afgelopen nacht had haar moeder een aantal hoestbuien gehad die Rachel uit haar slaap hielden. Haar moeder had zo hard gehoest dat Rachel die op zolder sliep het hoorde. Een wandeling zou haar

goed doen. Ze keek naar de lucht, er scheen een zonnetje. Ze vroeg zich af voor hoelang.

Toen ze halverwege de route was, hoorde ze een automobiel aankomen.

Ze keek achterom en ging in de berm staan. De automobiel van Antoine Boudoin denderde voorbij. John, chauffeur in dienst van Antoine Boudoin, zat achter het stuur. Antoine was de landheer. Rachel werkte als kok in de keuken van het landhuis. John knikte naar haar en tikte zijn hoed aan. Rachel zwaaide,

'Dag John.' riep ze. Ze zag haar werkgever met zijn familie in de auto zitten, zij keken recht voor zich uit. Rachel ving een glimp op van Antoine. Even leek het alsof zijn ogen naar haar flitste en Rachel voelde haar wangen rood worden. Had hij haar gezien? Ja natuurlijk had hij haar gezien, ze was de enige persoon die hier langs de weg liep. Ze zuchtte, wat zou ze doen als Antoine de auto zou laten stoppen? Hij zou uitstappen, naar haar toe lopen en vriendelijk vragen of zij zou willen meerijden? Of hij zou haar toestemming vragen of hij met haar naar de kerk mocht begeleiden en haar haar zijn arm aanbieden.

De auto spatte regenwater op en Rachel kon niet voorkomen dat haar jas nat werd. Ze zuchtte. Ze zag modder op haar jas zitten en de voelde haar voeten nat worden.

Een paar dagen eerder was de familie van Antoine aangekomen op het landgoed. Rachel had met Jo, de keukenhulp, door de ramen gekeken toen ze aankwamen. Er waren twee dames van Rachels leeftijd of iets ouder en een oudere heer. Rachel had hen nog nooit eerder gezien en onder het personeel werd gefluisterd dat de oudere heer een ver familielid was van Antoine. De twee dames hadden schitterende kleding aan. De laatste mode vermoedde Rachel. De jas met een bontkraag viel op de enkels. De haren van de dames waren kort

geknipt. Rachel zag dat ze zich zwaar opgemaakte en ze hadden rode lippen.

Rachel wandelde verder en ze dacht terug aan de vorige avond. Het was een ongewone avond geweest in alle opzichten. Het menu dat ze had gemaakt was zo uitgebreid, zo iets hadden zij en Jo nog nooit eerder gemaakt. Jansen had haar gevraagd een voorstel te doen voor een ‘uitgebreid diner’ omdat er belangrijke gasten mee aten. Rachel had het huwelijks diner van haar ouders opgezocht. De menukaart uit 1903 zat in haar kookboek. Rachel voelde dat ze wat goed te maken had naar Antoine toe. Vorige week had ze een verschrikkelijke blunder gemaakt. Ze had kaneelbroodjes gemaakt voor het ontbijt. Rachel bracht de broodjes nog snel naar boven, net voordat Antoine aan tafel zou komen. Ze wist dat hij die broodjes graag lustte. Ze had nog vijf minuten. De deur van de dienstingang was dicht. Ze luisterde even maar ze hoorde geen geluid. Met een zwaai duwde ze de deur open. Iets harder dan ze van plan was. Toen viel er iets kapot en voor Rachel het wist stond ze oog in oog Antoine die alleen nog een schotel in zijn handen had.

Antoine reageerde bars

‘Dat heb je goed voorbereid zeg! Moet je mijn hemd zien!’ Rachel schrok van zijn uitval naar haar. Ze zette de mand met broodjes met een bonk op de tafel en liep weg. Haar hart bonkte in haar keel. Alsof zij dit expres deed! Tranen van woede liepen over haar wangen. De rest van de week liet ze zich niet zien in de eetkamer en liet ze het keukenmeisje de gerechten naar boven brengen.

Maar door het voorval wilde Rachel nu nog meer dat Antoine haar werk waardeerde en daarom deed ze extra haar best voor het diner met de verre familie en gasten

uit Duitsland. Rachel zuchtte, de samenstelling van de gerechten moest wel een succes worden. En gelukkig waren haar inspanningen niet voor niets geweest. In haar gedachten liep ze alle gerechten af.

Als voorgerecht een Bouillon met kroketten. Daarna de keuze uit een Filet de Soles à la Normande, Runderhaas, doperwten en gebraden aardappelen met kruiden. Zwezerikken, kalfstong en halve maantjes. Kalfsfricandeau en stoofasperges. Het nagerecht bestond uit biscuitpudding, citroenpudding, gebak en een fruit dessert.

Haar gedachten dwaalden af naar Antoine. Hij had haar openlijk geprezen voor haar kookkunsten. Haar hoofd duizelde nog als ze aan dat moment gisteravond terugdacht.

Jansen, de persoonlijke butler van Antoine, vroeg of zij naar de eetsalon wilde komen. De gasten wilden haar persoonlijk bedanken. Zenuwachtig was Rachel naar boven gelopen. Ze deed ondertussen haar kapsel in orde brengen knoopte ze een schoon schort voor. Haar rok klopte ze uit. Op dat moment beseftte Rachel zich wat een afstand er was tussen haar en Antoine. Hij rijk en van adel, zij arm en een bediende. Ze droeg de hele dag een schort, en Rachel stond iedere dag in de keuken. Hoewel haar vader en moeder haar opvoedden als een prinses, was die tijd dat ze hun kleine prinsesje was, een vage herinnering van haar jeugd.

Rachels vader was een paar jaar eerder overleden. Het werd Rachel maar al te duidelijk dat een leven in rijkdom niet voor haar was weggelegd. Zij en haar moeder moesten de domineeswoning verlaten en werk zoeken om te voorzien in hun bestaan. Zij en haar moeder hadden geluk gehad, Want Rachel

kon aan de slag als kok en haar moeder kreeg werk in de wasserij van het landgoed.

Rachel snoof op toen ze voor de deur van de salon stond. Schouders recht en neus omhoog. Haar moeder moest altijd lachen als ze zo deed, ze zei vaak: 'Je hebt een air over je Rachel, soms schrik ik ervan...'

Jansen deed voor haar de deur open en kondigde haar aan.

'Mejuffrouw Rachel van Wijck, Meneer..' Rachel stapte de salon binnen en maakte een reverence. De gasten keken draaiden hun hoofd naar haar toe. Rachel mompelde nerveus iets binnensmonds

'Moge het u gesmaakt hebben.' Antoine stond op. Hij had een glas wijn in zijn handen. Hij keek haar raadselachtig aan. Rachel sloeg haar ogen neer. Haar hart klopte als een razende maar ze hield zich uiterlijk rustig. Vanuit haar ooghoek zag ze dat Antoine er knap uit zag in zijn avondkleding.

Even zag Rachel een beeld voor zich dat hij met haar aan zijn arm door een grote balzaal liep. En Antoine alleen maar oog had voor haar. Zij had een mooie witte jurk aan en Antoine danste met haar op vioolmuziek. Of nee, een andere favoriete gedachte van Rachel was dat Antoine zou haar ontvoeren naar een kasteel aan de middellandse zee waar ze nog lang en gelukkig zouden leven met ondeugende jongetjes die allemaal op Antoine leken. Rachel voelde zijn zwarte ogen op haar rusten. Ze keek naar hem op. Om zijn mond lag nog steeds die glimlach. Hij zei:

'Dames, heren dit is onze kok. Mejuffrouw, dank voor het samenstellen en bereiden van dit heerlijke diner.'

Hij toostte naar haar en zijn ogen twinkelden. Rachel keek naar de gasten. De twee jonge vrouwen die vooraan zaten keken haar minachtend aan. Rachel voelde een spanning die ze niet kon thuisbrengen. Wat vreselijk om tussen deze mensen te

moeten eten dacht ze. Arme Antoine. Rachels mondhoeken krulden. Ze maakte weer een kleine reverence.

'Excuseert u mij, ik wens u nog een smakelijke voortzetting.'

Toen Rachel de salon verliet zag ze de twee dames naar elkaar buigen. De oudere heer verslikte zich en kreeg een hoestbui. Rachel zag nog net dat Antoine zich over hem boog en ze hoorde hem zeggen in het Duits.

'Gaat het, oom Max?'

's Avonds had ze Moeder alles verteld over de gasten en hoe ze naar boven geroepen werd. Rachel had restjes van het diner mee naar huis genomen. En samen aten ze dat op.

'Eigenlijk een chique diner moeder, hadden jullie zoveel geld?' vroeg Rachel. Haar moeder knikte.

'Jouw opa en oma waren in goeden doen en hebben onze bruiloft betaald.' Rachel vroeg niet verder want ze wist dat haar ouders al hun geld in de zendingsmissies hadden gestopt en na een aantal jaar berooid terugkeerden in Nederland.

Haar moeder vertelde verder over de gebeurtenissen op haar trouwdag. Eén van de lievelingsverhalen van Rachel was het verhaal dat haar vader dacht dat hij schapenvlees op zijn bord had liggen. Hij had tegen haar moeder gezegd, schapenvlees dat eet ik niet op mijn trouwdag. Haar moeder en de andere gasten hadden hem ervan overtuigd dat het kalfsvlees was. Toen de kok erbij was geroepen en die ook bevestigde dat het vlees kalfsvlees was, geloofde Rachels vader het pas. Toen zei haar vader de opmerking waar ze iedere keer om moesten lachen:

'Ik ben waarschijnlijk ziek van de liefde!'

Later die avond stak Rachel in haar slaapkamer een kaarsje aan. Haar kamer was op de voorzolder van de woning. Hoewel Rachel ook beneden kon slapen had ze ervoor gekozen om hier te slapen. De kamer was gezellig ingericht. En voor Rachel

voelde het als haar eigen plek. De wanden hadden een houten lambrisering die zachtgroen waren geschilderd. Daarboven was een streepbehang. De gordijnen waren zachtroze. Er stond een mooie kleding kast en een twee persoons hemelbed. Er was een kleine dakkapel met een raam. Daarvoor stond een klein schrijftafeltje met een stoel.

De kamer had een eenvoudige kolenhaard. Daar stond een versleten fauteuil voor met een klein rond tafeltje. Rachel had aan de rentmeester van het landgoed eens gevraagd wie er vroeger gewoond hadden. De rentemeester had verteld dat dit oude Koetshuis door de ouders van de landheer was verbouwd voor gasten. In de oude tijden had de familie vaak gasten uit Duitsland op bezoek gehad die dan voor een langere tijd op het landgoed verbleven. Rachel pakte de laatste editie van het Christelijk Vrouwenblad. Voorop stond een foto van een wolkenkrabber in New York. Rangen en standen waren overal ter wereld. Maar Rachel had gelezen dat in Amerika arme mensen zich konden opwerken. En dat trok haar wel aan.

Amy, Rachels moeder, kwam haar een goede nacht wensen, ze hoestte in haar zakdoek. Rachel zat voor haar raam en keek naar de lichten die brandden in het landhuis.

'Hij is onbereikbaar voor je Rachel, dat weet je toch?' Rachel schrok, ze was zo in gedachten dat ze haar moeder niet had horen binnenkomen. Ze liet haar hoofd zakken. Ze kon haar opkomende tranen niet bedwingen en liet ze vrij lopen.

'Ja Moe, dat weet ik, maar toch,' ze draaide zich naar haar moeder, 'soms heb ik het gevoel dat ik bij hem hoor, soms kijkt hij mij aan en dan lijkt hij zo eigen. Alsof.....alsof wij bij elkaar horen.'

Haar moeder zweeg en sloeg haar ogen neer.

'Vindt u dat raar Moeder, dat ik dat denk?' Haar moeder schudde haar hoofd.

'Ik geloof ook wel dat hij jou graag ziet. Alleen....'

'Alleen hij is een landheer en ik ben een bediende, dat wilt u toch zeggen Moeder?' vulde Rachel aan.

Haar opmerking kwam er feller uit dan Rachel bedoelde. Haar moeder zuchtte, ze liet haar schouders hangen. Rachel staarde voor zich uit, ze wilde niet dat haar moeder haar gezicht zou zien. Haar moeder legde haar handen op haar schouders en gaf haar een bemoedigend klopje.

'Welterusten lieve.' Amy's blik viel op het tijdschrift met de foto van de wolkenkrabber. Ze zuchtte weer en schudde haar hoofd.

'Rachel...' begon ze 'Wil je.....' Rachel draaide haar hoofd om en zag haar moeder met de door Rachel omrandde foto van New York staan. Abrupt draaide Rachel zich weer om en Amy liep stilletjes de kamer uit. Toen ze bij de deur stond zei ze:

'Ik vraag je niet jouw dromen op te geven lieve. '

Rachel gaf geen antwoord op haar moeders opmerking.

'Laat je droom nooit los. God zal je leiden. Dat zei mijn vader altijd tegen mij. En mijn droom is uitgekomen Rachel. '

Rachel staarde nog tot na middennacht naar het licht in de bibliotheek. Hoewel ze al jaren verliefd was op Antoine wist ze dat haar toekomst niet in dit huis zou zijn. Nee, niet hier voor altijd de kok en haar moeder een dienstmaagd voor de was. Zij en haar moeder woonden hier nu bijna vier jaar. Ze woonden op een mooie plek. Maar Rachel voelde zich wel en dan ook weer niet thuis. Het was niet van haarzelf. Ze droomde van iets groters. Ze wilde een leven dat niet dagelijks in het teken stond van een 'hoger' iemand. Soms vond ze zelf dat ze ondankbaar

was, maar haar gevoel was nu eenmaal zo. Tegen haar moeder zei eens, '

'Moeder, luister eens, dit hier, wat we nu doen is voor een paar jaar, totdat we genoeg geld hebben om ons eigen huis te betalen.'

'Maar waar wil je dan naar toe? Een mooier huis dan dit krijgen we nooit meer.' antwoordde haar moeder geschokt Rachel glimlachte, veranderingen waren niet haar moeders favoriete onderwerp.

Ze pakte het tijdschrift en keek naar de foto van de wolkenkrabber. Ja, ze zou daar naar toe gaan. Moeder zou uiteindelijk wel toegeven. Ze moest doorzetten, anders dan zaten zij en haar moeder hier over tien jaar nog. Ze kon goed verdienen als gouvernante of zij en haar moeder begonnen hun eigen winkel. Zo ver weg, daar kon ze Antoine vergeten. Ze zou een knappe Amerikaan tegen komen. Iemand die zich had opgewerkt van arm naar rijk. Die op slag verliefd op haar zou worden en die met haar wilde trouwen en ..... In gedachten zag zij zichzelf in een mooie jurk voor het altaar staan.

Toen ze opkeek uit het raam was het donker in het grote huis. Rachel blies haar kaars uit en ging ze naar bed.

Rachel zat op haar vaste plek in de kerk. Met een scheef oog keek ze naar de moddervlekken op haar jas. Als ze straks thuis kwam moest ze eerst die vlekken eruit wassen. Een vrouw naast haar keek haar lachend aan.

'Die vlekken krijg je er wel uit hoor, maar ga niet met een borstel boenen want dan beschadig je de stof.' Rachel glimlachte.

'Mijn moeder....' De vrouw naast haar knikte goedkeurend.

'Ja, jouw moeder weet voor deze vlekken wel een oplossing. Dat weet ik zeker.' De vrouw boog zich naar haar man die iets aan haar vroeg. Rachel zocht met haar ogen Antoine. De man die Antoine 'oom Max' had genoemd zat op Antoine's plaats. Hij draaide zijn gezicht om naar Rachel en keek haar aan en gaf een knikje van herkenning. Rachel voelde een blos opkomen. De oom van Antoine glimlachte en groette haar nogmaals. Rachel keek achter zich. Groet hij mij? dacht ze. Ze durfde niet meer zijn kant op te kijken. Toen ze dat toch deed zag ze dat hij niet meer lachte maar haar aankeek op een manier die Rachel niet kon thuisbrengen.

De dominee preekte over de barmhartige Samaritaan. Rachel bedacht dat Antoine precies zo gehandeld had. Hij had haar en haar moeder een toekomst gegeven door haar aan te nemen als kok op zijn landgoed. Hij had ervoor gezorgd dat zij in het oude koetshuis woonden. De andere bedienden woonden in kleine

kamertjes op de zolder van het landhuis. Tijdens het avondgebed dankte Rachels moeder God bijna dagelijks dat Antoine in hun leven was gekomen en voor hen zorgde. Rachel dacht op zo'n moment vaak, Nou ik werk er hard voor hoor! Zij sprak haar gedachten nooit uit want ze wist dat dat haar moeder zou kwetsen. Rachel kon haar gedachten moeilijk bij de preek houden en hoorde niet meer wat de dominee zei totdat ze het Amen van de dominee hoorde.

De kerk ging uit en Rachel zag Antoine naar de dominee lopen om hem de hand te schudden. Antoine was iemand die aanwezig was. Hij was lang en hij kwam sterk over. Zijn aanwezig werd ook door andere dames opgemerkt. Hij groette de dames die toevallig zijn richting opliepen. Even later stond Rachel voor de dominee. Ze zag vanuit haar ooghoek dat Antoine en zijn familie buiten stonden te wachten op zijn chauffeur.

'Waar is je moeder Rachel?' vroeg de dominee. Rachel legde uit dat haar moeder ziek thuis gebleven was.

'Doe je moeder de groeten Rachel, en zeg haar dat ik deze week even langs kom.' Rachel knikte en stapte naar buiten.

Antoine draaide zich om. Hij zag Rachel uit de kerk komen. Wat is ze knap, dacht hij. Ze had zelf geen idee dat ze zo knap was. Hij had spijt dat hij die afgelopen week zo tegen haar uitgevallen was. Hij glimlachte. Nog zag hij haar blik, die donkere blik op haar gezicht toen ze boos de broodjes op tafel zette. Het maakte haar nog knapper.

Ook vanochtend in de kerk zag Antoine de heren naar haar knikken. Ze werd volgende maand 20 jaar. Haar blonde haar had ze opgestoken en onder haar cloche ontsnapte een paar plukken. Rachels gezicht kwam hem onbezorgd over. Rachel was ... ja hij vond haar wispelturig. Wispelturig was een juiste benaming

voor haar. De ene keer keek zij hem vriendelijk aan. En voor hem voelde dat alsof zij hem graag mocht. De andere keer keek ze langs hem heen en negeerde ze zijn aanwezigheid. Alsof hij niet voor haar bestond. Nu keek ze zijn kant op en glimlachte ze. Haar blauwe ogen trokken zijn aandacht en voor een moment verloor hij zichzelf en staarde hij haar aan.

Hij had wel eens een gesprek tussen haar en de huishoudster mevrouw Jansen afgeluisterd. Ze waren in de keuken bezig het eten te bereiden. 'Vind je het niet vervelend dat je zo vaak wordt aangestaard?'

'Dat komt door die gouden haren van je. Dat weet je toch Rachel?' Rachel lachte. 'Ach, ik denk dan altijd maar dat het zielig is dat ze nog nooit blonde haren hebben gezien.' antwoordde Rachel.

'Misschien had ik beter in Zweden kunnen wonen. Daar wonen heel veel blonde meisjes!' vervolgde ze. Beiden hadden gelachen. Rachels lach kwam er bovenuit. Antoine kon haar gezicht uittekenen en haar lach achtervolgde hem letterlijk tot in zijn dromen.

Hij zag haar die ochtend wandelen naar de kerk. Toen zij enthousiast naar de chauffeur had gezwaaid voelde hij een steek van jaloezie. Zijn achternicht Angela zat tegenover hem in de koets. Ze keek uit het raampje.

'Ah, de keukenmeid.' zei Angela. Zijn oom kreeg een rood hoofd en snauwde:

‘Angela, toe! ‘

Antoine zei niets. Rachel is meer een dame dan jij bent, dacht hij. Angela was de hele dag bezig met zichzelf, haar kleding, haar uiterlijk. Ze was een mooie vrouw alleen.... Ja.... Alleen was ze niet aardig. Haar gezicht straalde arrogantie uit. Ze was niet.... Nee Antoine was niet dol op haar. Hij vroeg zich af of ze dan niets van haar aardige lieve vader had meegekregen. De hele

dag vulde ze met nutteloze opmerkingen en verzon roddels over familieleden en mensen van de Duitse adel.

Soms had hij medelijden met haar. Zoals vanochtend aan het ontbijt. Zijn oom en hij hadden een smakelijke discussie over de paardenraces. Eerst lachte Angela mee, maar Antoine merkte dat ze steeds stiller werd. Ze probeerde de aandacht van haar vader te krijgen door een opmerking maar hij leek haar niet te horen. De vriendin van Angela was een regelrechte ramp. Zij leek het gedrag van Angela zo goed als ze kon na te doen. Zijn oom vertelde dat het meisje onder zijn gezag was gesteld omdat haar ouders naar Amerika waren vertrokken voor een jaar. De moeder was een nicht van zijn oom. Antoine genoot van het gezelschap van zijn oom. Zijn nicht en haar vriendin gaven Antoine een bedrukt gevoel en daarom telde hij de dagen af tot het moment zijn oom terug naar Duitsland zou vertrekken.

' Hahahahaha Kies jij alleen maar knappe keukenmeiden uit? Hahahahaha...' Haar schelle gelach bracht hem weer terug in de realiteit en ging door merg en been.

' Ze doet me aan iemand denken.' zei Angela tegen Antoine toen ze zag dat hij naar buiten staaarde. Ze boog zich naar Oom Max.

'Vindt u ook niet Vader? Die keukenmeid heeft een bekend gezicht. ' Antoine trok zijn wenkbrauw op, waar had ze het over? Hij keek vragend naar zijn oom, en die schudde zijn hoofd. Oom Max depte zenuwachtig de zweetdruppels van zijn voorhoofd. Antoine ging er maar niet verder op in.

Rachel keek Antoine's kant op en ze maakte snel een reverentie om er vervolgens snel verder te lopen. Haar glimlach naar hem was oprecht, Antoine voelde zich week worden. Hoe zou het zijn om met haar aan zijn arm terug naar huis te lopen. Hoe zou het voelen, zijn hand op haar hand. Hoe zou het voelen